

Eugen Taru

CIRCULARE... CIRCULARE... CIRCULARE...

urzica

ANUL XXI • Nr. 16 • 31 AUGUST 1969 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

Așa precum reiese și din titlu, vă salutăm cu respect, stimate tovarășe Horumbă, hiper tovarășe inginer, extra tovarășe fost șef, și, pardon de expresie, super tovarășe Hocus-Pocus....

O să ripostați, firește, dovedind cu acte, că sinteți inginer și nicidecum scamator sau iluzionist, iar noi vom fi de aceeași părere: profesia de hocus-pocus n-o puteți proba cu nici un fel de diplomă. Nu-i grav. Vă dăm derogare, întrucât această meserie ați învățat-o singur, pe locul de producție. Ce-i drept, v-ați însușit-o atît de temeinic, încît, dacă ar exista undeva pe fața pămîntului vreo posibilitate, v-am propune la titlul onorific de «doctor honoris ciubucus».

Să ne explicăm.

Știm că domnia-voastră a condus destinul, tristul destin al fermei Clucereasa, sau, mai exact, ați condus pe cît posibil ferma, spre bucuria și fericirea buzunarelor dumneavoastră. Evident, două buzunare, raportate la proporțiile unei ferme, înseamnă un mizilic. Da, dar dumneavoastră mai aveți buzunare și la pantaloni. Și la vestă. Mai aveți buzunare și la fiș. Și toate încăpătoare. Unele buzunarele, cu clapă, ca să nu se observe, le-ați avut și în diverse sectoare ale fermei. Se spune despre un om inteligent că e un creier. Despre un om bun, se spune că e un suflet. Despre dumneavoastră se spune: e un buzunar.

Pesemne că dumneavoastră nu vă trageți ca toți muritorii din maimuță. Dumneavoastră vă trageți din cangur... În feiul acesta ați îmboșgățit și darwinismul, în sensul că omul se trage din maimuță, și după aceea trage de unde poate. Domnia-voastră, de pildă, a tras din stînga și din dreapta. De pretutindeni.

Astfel, ați închiriat unor particulari pășunile fermei, beneficiarii fiind rumegătoarele care s-au ospătat pe rupte. În plus, ați vîndut unor cetățeni și din finul fermei, banii încasați burdușindu-i în buzunarele proprii. Și în acest fel ați demonstrat că finul nu îngrașă numai patrupedele, ci și pe unii bipezi.

Ca foarte mulți oameni, sinteți și dumneavoastră îndrăgostit de animale. Unii iubesc pisicile, alții iubesc cîinii. Domnia-voastră nu iubește cîinii fiindcă latră, nu iubește pisicile fiindcă zgîrie. Iubiți vacile. Fiindcă dau, cînd lapte, cînd viței.

V-ați îndrăgostit, așadar, de trei vaci, proprietate personală, care la rîndul lor s-au îndrăgostit de furajele fermei. Mă rog, vaci pretențioase. Chiar foarte pretențioase. Dovadă că le-ați angajat un îngrijitor special, plătit din fondurile fermei. Sperăm că, pînă la urmă, această poveste cu lapte dulce va deveni publică, și c-o să ajungă lapte prins...

Trecînd de la șeptel și de la tracțiunea animală la tracțiunea automoto, observăm că și acest sector a fost invadat de avîntul și de energia dumneavoastră. Parcă, vorba reclamei, v-ați fi scăldat în pepsi-cola. Ne referim la piesele de schimb luate din magazia fermei și folosite la automobilul dumneavoastră, sustrageri efectuate cu o sută pe oră, și fără frînă.

Trecînd de la domeniul tehnic la cel casnic, vă reamintim că, pînă în prezent nu există vreo dispoziție prin care femeile de serviciu, care trebăluiesc pe la locuințele inginerilor, să fie plătite din fondurile întreprinderii. Vă invităm deci ca maiourile și celelalte albituri să vi le spălați din salariul dumneavoastră, nu din al nostru, întrucît noi nu muncim ca să vă plătim cîrpițul ciorapilor și frecatul dușumelor....

După cum nu sîntem de acord să sustrageți de la cantină diverse alimente, foarte gustoase și foarte neplătite....

După cum nu sîntem de acord să întocmiți deconturi fictive de transport, pentru a încasa pe nedrept niște bănișori.

După cum nu sîntem de acord cu scoaterea de sub sigiliu a unui autoturism I.M.S., aparținînd fermei, cu care au fost efectuate transporturi particulare, de pe urma cărora ați ambreiat frumușica sumă de 15 000 lei.

După cum nu sîntem de acord cu alte scamatorii pe care nu le mai înșirăm, întrucît noi sîntem revistă și nu roman polițist.

Cam acestea sînt dezacordurile noastre, în urma cărora după cum am aflat ați fost pus într-o situație mai puțin fermă...

Cu stimă (că de altceva nu dispunem)

«URZICA»

microsi oane PATRICE

de VASILE BĂRAN

TEXT DE MUZICĂ UȘOARĂ

Treceau în fiecare dimineață lipiți unul de altul, uneori ai fi zis că sînt o singură ființă, el era mai înalt, ea mai mititică, și-au trecut printr-o pădure și s-au dus și la mare și au venit înapoi, și în fine, ce mai încolo și-ncoace, sînt fericiți.

CURIOZITATEA

Pe atunci Eva era o fetiță speriată; altfel ar fi luat mărul și l-ar fi aruncat, ca pe o piatră, în fruntea diavolului acela cu barbă.

Mai tirziu chiar așa a și vrut să facă, dar bărbosul, care nu-i lipsit de inteligență, n-a mai ademenit-o, precum odinioară, cu mere, ci cu lucruri noi dintre care țigările și coniacul i-au trezit o atît de mare curiozitate încît astăzi nu se poate stăpîni să nu exclame copleșită:

— Orice, dar cu dracul nu te poți pune!

BLANA

Pînă și anchetatorii au rămas îngroziți: cum de-a avut curaj această oaie și cum de-a izbutit să rupă zăbrcelele grădini zoologice și să dea

buzna-n turma de cerbi și căprioare și-n cea de elefanți și de girate, umplînd potecile cu-atîta sînge.

Cum de nu i-a fost teamă acestei nebănuite fiare c-ar fi putut rămîne în cele din urmă, ea însăși fără blană?

La reconstituire s-a constatat că blana nu era a ei.

INDIGNARE

Cămilei i se ceru să treacă ața prin urechile acului și s-o dea repede croitorilor și ea își umflă nările, indignată, și-o aruncă sub copite:

— Era vorba că trec eu, nu ața!

CERBUL

O, prin cite trecuse frumosul cerb din munții vineți și cite poeme s-au scris în cinstea lui fără ca el să le fi putut cunoaște!

Tirziu i-am intîlnit doar coarcele într-un hol de casă ținînd loc de cuier, la fel fără să fi știut de ele.

MATURIZARE

M-am născut într-o vie, dar nu eram încă vin.

Vinul a apărut tirziu cînd am găsit un teasc și m-am luat și m-am călcat în picioare.

I. DAVIDESCU

— Care risipă? De doi ani sînt depozitate aici și nu s-a risipit nimic!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI SUFLEUR

● Cel mai nealeal coleg din teatru — pentru actori — este sufleurul. Cum vede pe unul că are un rol, cum i-l suflă.

● Când sufleurul tace, actorul rămâne mut.

● Autorule! Dacă vrei să-ți aibă piesa succes, mai curînd ceartă-te cu directorul de scenă decît cu sufleurul.

● Sufleurul e frate siamez cu repertoriul. Joacă toate piesele.

● Sufleurul care nu își știe rolul să se apuce imediat de actorie.

● Toți sufleurii umblă cu vorbe de la unul la altul.

● Cea mai apucătoare ființă de pe lume, e actorul. Și vorbele și le ia din gură.

● Pentru sufleur, toate piesele de pe lume sînt ră-suflute.

● Actorului trebuie să-i suflă din greu ca să răsuflă ușurat.

● Sufleurul e singura ființă umană, care trăiește în cușcă.

● Sufleurul: telefonul prin care autorul vorbește la ureche cu interpretului, în timpul spectacolului.

● După ultima suflare, totdeauna se lasă cortina.

● Cel mai bun sufleur, nu este cel care știe să sufle, ci cel care știe să și însuflă.

● Mîncarea preferată a sufleurului este sufleul și medicamentul de fiecare zi, suflamida.

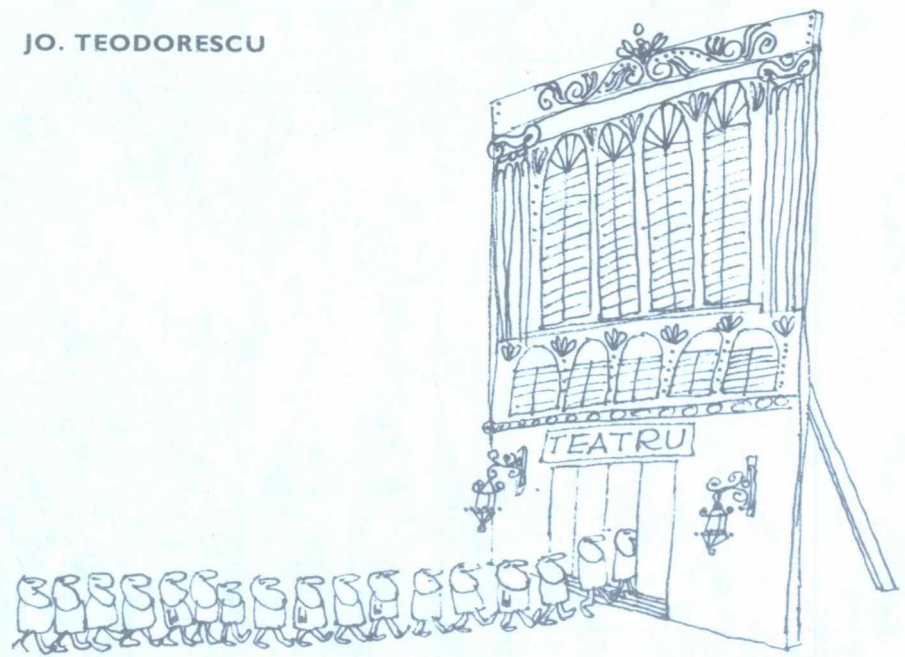
● Memoria actorilor se numește sufleur.

● Sufleurul este ofițerul de cart al textului.

● Cel mai bun lucru după ce termini de suflat o piesă, este un pahar de vin, pe nerăsuflute.

JO. TEODORESCU

PO LE MI CĂ

de AUREL
FELEA

...Ba mata ești tip ridicol!
(G. Topîrceanu)

Am luat acum o săptămînă
O bită noduroasă-n mînă
Și m-am postat alături de o poartă.
Păzea, că argumentul meu nu iartă!

Pe oricare intra, eu, leopard,
Îl și croiam cu foc de după gard,
În cap, peste picioare, peste piept,
Ca să-i învăț pe toți să meargă drept:

Poc!... Pasul sus!
Poc!... Umerii-napoi!
Poc!... Mergi prea adus!
Poc!... Mișcă mai vioi!

...Toți îmi știau de frică!...
Dar stați că lucrurile se complică:

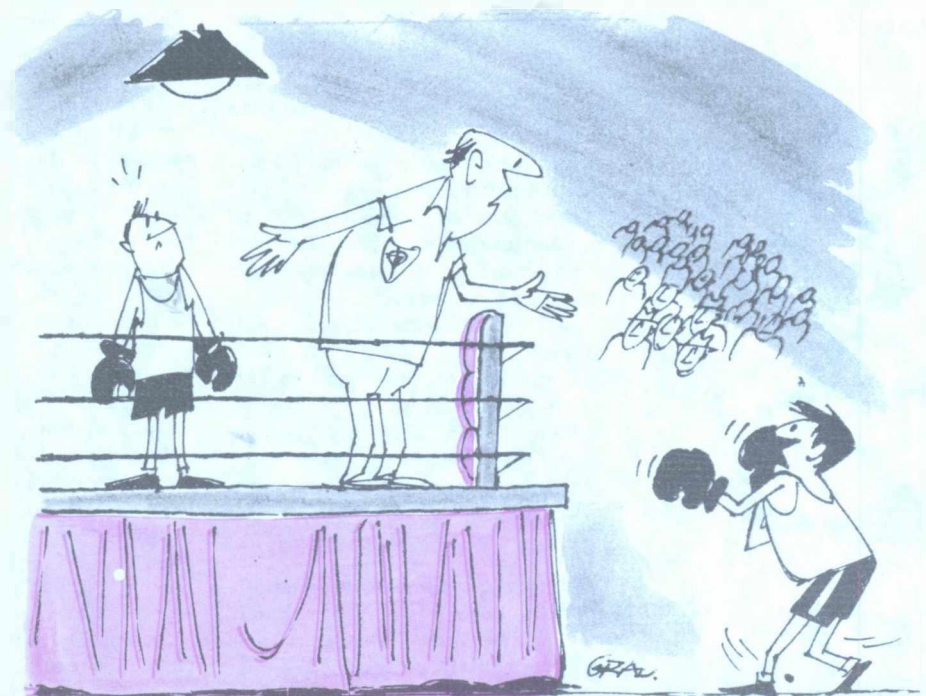
Alaltăieri, un nu știu cine,
Pocnit educativ de mine,

S-a-ntors pe loc, surprinzător,
Și cu-un picior
Și-a-poi cu încă unul și încă altele, în lanț,
— Ce îndrăzneală! — m-a trimis în șanț!..

...Dar e revoltător!
Nu-i admisibil să uzeze... de picior!
Ce maniere!
Dar unde ne trezim?... În care ere?...
A întrecut orice măsură!
Cred că-l reclam și la procuratură!...

...Păi bine, omule, se poate?
Nu mai există colegialitate?
Respectul e-o noțiune iluzorie?
Discuția contradictorie,
Riposta dumitale — cit de tare —
E-atît de greu să aibă oare
O subțirime, ca a acului,
O eleganță, ca a fracului?...

Acceptă deci părerea mea, sau nu o,
Da'-n chip civilizată, fir-ai al dracului!
Huo!...

ARBITRUL: — Ce faci? Urcă repede în ring!
BOXERUL: — Nu urc! Maestrul mi-a spus să boxez de la distanță!

GRAD

A. OCTAVIAN

N. CORNELIU

— E tot ce mi-a rămas
din prima căsătorie...

L. BARDOCZ

STÎLPUL APĂRĂRII

Totul s-a petrecut ca într-un vis. Mă aflam în biroul meu de la «Muncă și salarii», unde lucram de vreo zece ani împreună cu cei cinci colegi ai mei, când ușa s-a deschis și și-a făcut apariția directorul-adjunct în persoană. S-a apropiat de mine și mi-a spus, înclinându-se puțin: «Tovarășe Procopiu, fiți vă rog amabil și poftiți pînă în biroul direcțiunii!»

M-am ridicat în picioare încet și complet uluit. Directorul-adjunct mi se adresase cu «fiți amabil», «vă rog», «poftiți». În zece ani, dacă-mi răspunsese la salut de vreo zece ori. Și acum, îmi vorbea înclinându-se. Și apoi, ce să caut în biroul directorului? De zece zile nu mai aveam director. Fusesse transferat în Capitală. Se aștepta numirea altuia.

Am pășit ca hipnotizat, sub privirile uluite ale celorlalți colegi și am așteptat ca directorul-adjunct să iasă primul. El însă, adus puțin din spate, m-a invitat să ies eu. Am ieșit. Teapăn. Stupefiat. Și-mi bătea inima în piept, gata parcă să-și ia zborul. Iată-mă și în biroul direcției. Elegant, mare, frumos, dar gol. Adjunctul mă rugă să iau loc. M-am așezat pe marginea unui fotoliu.

— Nu acolo, tovarășe Procopiu! Și adjunctul îmi indică scaunul directorial.

Simțeam că mă întind lat pe podele. Am pășit spre scaunul indicat, ca un robot. M-am așezat. Apoi adjunctul îmi întinse o hirtie. Era o telegramă din Capitală, de la minister. Am citit-o stupefiat: «Vă comunicăm numirea în postul de director a tovarășului Ștefan Procopiu. Urmează amănunte. Luați măsuri pentru instalare.»

Deci, asta era. Nu știu prin ce minune fusesem numit director! Și în clipa următoare nu știu ce diavol mi-a dat ghes și am vorbit:

— Bine, tovarășe adjunct! Poți să pleci!

Omul a făcut ochii mari, a tras aer în piept și a ieșit.

Pentru cele 2214 ori în care nu-mi răspunsese asta la salut, eram răzbunat. Nici nu voiam mai mult. Puteam să-mi și dau demisia.

Dar nu mi-am dat-o...

Doă zile a fost o mare agitație în întreprindere. Apoi oamenii s-au obișnuit cu gîndul. Și iată-l în birou la mine, venit cu o lucrare la semnat, pe Costică, coleg de birou, de țuiculiță și gustări.

— Să trăiți, tovarășe director! L-am privit încrunțat.

— Nu ție-e rușine, Costică?

S-a speriat.

— Ce-am făcut, tovarășe director?

M-am ridicat și am venit lîngă el.

— Ce crezi tu mă, că acum, dacă-s director, sînt altul? Ce mă iei cu «să trăiți»? Sîntem sau nu sîntem prieteni de zece ani?

— Să vedeți, eu...

L-am întrerupt:

— Ce «să vedeți», mă, ce să vedeți? Crezi că mi s-a urcat la cap? Ia te rog să te lași de astea!

L-am sărutat și a plecat cu lacrimi în ochi. A venit și Fane. Tot din fostul meu birou.

— Vă salut cu respect...

Și s-a aplecat pînă la pămînt...

— Pe cine iei tu, mă tovarășe, cu «vă salut cu respect»?

Fane s-a îndreptat, privindu-mă nedumerit.

— Păi... pe dumneavoastră, tovarășe director...

— De ce? Nu-s tot ăla de alaltăieri? Ce sînt eu mă, sînt «post» sau sînt om?

A plecat și el fericit.

Apoi s-au perindat și ceilalți trei: Radu, Vasile, și Ieremia. Cu toți am avut aceeași convorbire și pe toți i-am pus la punct.

A doua zi însă, cînd Costică a intrat la mine în birou, tot așa m-a salutat:

— Să trăiți, tovarășe director...

Am protestat, dar mai puțin convins.

— Mă Costică, doar eu...

— Dacă nu pot, tovarășe director?

N-am mai spus nimic, i-am semnat și a ieșit. În ziua următoare au venit cu treburi Fane, Radu, Vasile. Tot așa: «Cu respect», «am onoarea a vă saluta», «să trăiți»!

— Mă băieți, doar...

— Dacă nu putem, tovarășe director...

Trecuseră patru zile. Și iată-l și pe Ieremia la mine pentru a doua oară. Venise să-i semnez o situație. A intrat și s-a tolănit într-un fotoliu de piele.

— Mă Ștefănele, făcu el, ția-a pus Dumnezeu mîna în cap.

Și dintr-o dată acest «mă Ștefănele» în loc de «să trăiți» parcă m-a lovit ca un ciocan în urechi. Am simțit un gust amar în gură. M-am fîit în scaun.

— Cum adică «mi-a pus Dumnezeu mîna în cap»?

Ieremia își luă o țigară din cutia de pe biroul meu fără să ceară voie și continuă:

— Ei, na! Cum adică? Erai un pîrlit ca și noi cinci și deodată director! Dar meriți! Că uite, nu

ți s-a urcat la cap! Eu te-am încercat atunci cu «să trăiți» și mi-a plăcut cum ai reacționat! Ai rămas tu! Bravo, Ștefănele! Dar știi ce? Față de ceilalți ne purtăm solemn, să nu iasă vorbe! Uite, deschid ușa ca să se audă și pe sală.

Deschise ușa larg și spuse:

— Vă salut cu respect, să trăiți tovarășe director!

Apoi o închise, izbucni într-un hohot prelungit de rîs, făcîndu-mi cu ochiul și, în sfîrșit îmi șopti «noroc» și ieși.

Am rămas în scaun fierț. Eram parcă după o boală lungă. Și aveam o migrenă îngrozitoare. Dar ușa se deschise și intră Radu.

— Să trăiți!

L-am privit. Vorbea serios. Și parcă mi s-a luminat puțin în fața ochilor. Mai tîrziu Costică:

— Vă salut cu respect!

Iată-l și pe Fane.

— Am onoarea! Arătați grozav azi!

Și m-a lăsat migrena. Pînă la prînz mi-am revenit. A doua zi, am rugat-o pe secretară să nu-l mai introducă la mine pe Ieremia. Oricînd vine el, eu sînt în ședință.

Și cînd s-a cerut detașarea unui funcționar la o unitate a noastră dintr-un sat, l-am indicat pe Ieremia.

Urma să plece în trei zile. A doua zi a încercat de opt ori să intre la mine. N-a reușit. Și iată că într-o dimineață, plecînd de acasă spre birou, cine îmi iese în cale? Ieremia.

— Să trăiți, tovarășe director!

L-am privit bănuitor.

— Ce vrei să spui?

Își învîrtea pălăria în mîină.

— Că am fost măgar!

— Ei și tu! făcu eu așezîndu-mi batista în buzunarul de la piept.

— Zău! Am fost necuviincios!

— Bine, bine! Du-te!

— Vă salut cu respect! Să trăiți!

Și s-a îndepărtat.

Și n-a mai plecat în sat.

Povestea cu mine s-a lămurit după opt zile. S-a lămurit cînd a sosit din Capitală adevăratul director: «Stelian Procopiu». Greșite dactilografa de la minister care bătuese telegrama la mașină și scrisese «Ștefan» în loc de «Stelian».

Directorul a venit, eu am trecut la locul meu. Totul a intrat în normal.

Și, într-o seară, stînd cu cei cinci la o țuiculiță și povestindu-le în timpuri din aventura mea directorială, le-am spus:

— Și să știți, băieți, că nu-s doar slugarnicii de vină!

CIRCULARISMUL

de MIRCEA PAVELESCU

În după amiaza aceea lichifiantă, tânărul maestru, în așteptarea mea, își tatuase pe piept, în dreptul inimii, o serie de cercuri concentrice. După cele de cuviință, l-am întrebat:

— Au aceste cercuri concentrice o semnificație specială?

— Depinde de ordinea în care au fost desenate.

— ?

— Pornind de la cercul exterior, spre cercul mic din interior, înseamnă că chem o anumită stare de concentrare. Desenându-le în ordine inversă se înțelege că și procesul cerebral este invers. Adică încep să mă deconectez. Din starea de «concentrat» trec mai ușor la starea de... cum se spune... de...

— De «lăsat la vatră»? hazardai eu o glumă nefericită.

— Mda, adică de desconcentrare. În ipostaza aceasta sînt însă bîntuit de reminiscențe, ceea ce implică tributuri artistice nedorite. Este penibil pentru un creator să aibă permanenta îndoială că nu este el, ci un altul.

— Asemenea crize, după cîte știu nu sînt străine nici unui artist demn de acest nume.

— Este adevărat, numai că eu le-am rezolvat definitiv.

— În ce fel?

— Foarte simplu, aplicînd *circularismul*. Este vorba de un procedeu universal de creație, care exclude o serie de prejudecăți anacronice, talent, atmosferă, mesaj... și mai ales epigonismul.

— Vreți să dați unele explicații cititorilor «UR-ZICII»?

— Totul pornește de la cerc. Natura e copleșită de cercuri, fie în stare naturală, fie în stare metaforică. Iată, de pildă, o serie de cercuri care îmi vin imediat în minte: intime, literare, magice, de recrutare, vicioase, teritoriale, polare, ca să nu mai vorbesc de meridiane, paralele, inele, discuri,

ochiuri etc., în esență tot cercuri. Pricepi ce vreau să spun?

— Încerc!

— Cercul are însă o calitate esențială pentru mine: el trece oricînd prin trei puncte oarecare, cu condiția să nu fie așezate în linie dreaptă. El leagă, așadar, trei evenimente întîmplătoare. Fii atent, el elimină deci și ideea de absurd. Sesizezi?

— Nu încă!

— Eram sigur. Ai să înțelegi însă cînd îți voi spune că prin trei noțiuni diferite totdeauna trece o idee. Minulescu a intuit el ceva, dar nu s-a gândit să teoretizeze. Uite, ia, de pildă, trei cuvinte oarecare din vocabular.

— Ce cuvinte?

— Ajută-te cu dicționarul limbii române!

— Bine. Să zicem: buluc, eternitate, musafir.

— Perfect. Acum să căutăm ideea circumscrișă acestor trei noțiuni. Iată-o: «Gazda, după o masă indigestă, a nimerit cu toți musafirii, buluc, la Eternitatea».

— Cam macabru!

— Îți dai seama ce schiță de umor negru poate ieși de aici? Și dacă totuși desfășurarea întîmplării nu ți-e încă suficient de clară, n-ai decît să repeți procedeu. Cauți în continuare alte trei cuvinte, pînă cînd totul devine limpede și surprinzător.

Prin «circularism» ideile vin singure, evadînd din infinitatea lor, spre a se oferi, domesticite, celui care știe să le caute. Din punctul acesta de vedere sînt un nabab ca Raffles How, fabricantul de aur. Am la mine în servietă 1645 de poeme ciclice și acum lucrez la romanul «Circuit închis». Am și scris vreo 86 de capitole. Stai să-ți citesc cîteva.

— Mă tem că nu mai am timp. E ora 4 fără 3 minute și nu pot sta decît pînă la ora 4.

— De ce nu poți sta decît pînă la ora 4?

— Nu-mi dă voie doctorul de gardă.

DIN REPERTORIUL REVIZUIBIL

SIMBOLUL TRAGIC — melodramă —

O femeie cernită intră la Agenția «Loto Prono-sport» și trage cîteva numere dintr-o pungă:

FEMEIA (dictînd funcționarei): 35, 19, 71. Oh, bietele numere!

FUNȚIONARA: Fiți calmă! Mai trageți o dată!

FEMEIA: (același joc) 23, 87, 13. O, simbol implacabil! (plînge și mai tare)

FUNȚIONARA: liniștiți-vă, doamnă!

FEMEIA: Mi-e milă de numerele astea, ca și de mine, draga mea! Toate sîntem la fel: fără soț.

SPARTANELE — comedie anacronică —

Forfotă pe străzile Spartei.

O SPARTANĂ: Ai auzit că s-a-ntors Menelaus cu Elena?

A DOUA SPARTANĂ: A căzut Troia! A căzut Troia!

A TREIA SPARTANĂ: A căzut și a ars pînă-n temelii. Nici o pradă. Ba s-a pierdut și calul lui Odiseu, o minune a tehnicii moderne.

UN TÎNĂR SPARTAN: Dar s-a reîntors prea frumoasa Elena. Soarele Spartei!

ALT TÎNĂR SPARTAN: Uite-o cit e de elegantă! Are sandale cu toc de jasp!

AL TREILEA SPARTAN: Priviți-i tunica, parcă e o țesătură de funigei, și centura din fire de aur și elektron. Oare se deschide greu?

AL TREILEA SPARTAN: Nici n-am văzut încă așa ceva. De unde le-o fi găsit?

O SPARTANĂ MATURĂ: Ce-ntrebări stupide poți să pui! Le-a adus de la Paris.

SIMULANȚII

În salonul cu mai multe paturi al unui spital.

DOCTORUL: Aici e un salon de simulanți.

INSPECTORUL: Și pentru ce-i țineți în spital?

DOCTORUL: Ca să le dovedim că simulează.

INSPECTORUL: Lor vreți să le dovedeți? Ori dumneavoastră?

DOCTORUL: Lor, bine înțeles! Sînt unii care au intrat atît de bine în pielea personajelor încît au ajuns să se creadă bolnavi cu adevărat.

INSPECTORUL: Hm! De pildă, cel cu ochelari negri ce simulează?

DOCTORUL: Orbirea!

INSPECTORUL: Și cel gras?

DOCTORUL: Obezitatea.

INSPECTORUL: Are totuși conformația obeză.

DOCTORUL: Vedeți cum vă-nșelați? E numai dolofan!

INSPECTORUL: Și cel care tremură lingă calorifer?

DOCTORUL: Mimează frigurile palustre.

INSPECTORUL: (cître cel care tremură) Ce faci acolo, tovarășe?

BOLNAVUL: Dîr... dîr... dîrdîi...

INSPECTORUL: De frig?

DOCTORUL: Aș! De frică să nu-l descopăr că simulează.

INSPECTORUL: Nu se poate, doctore, omul e bolnav. Fă-i ceva!

DOCTORUL: Nu sînt de părere.

INSPECTORUL: (ridicînd tonul) În fond, dumnea-ța ce faci aici? Cu ce te ocupi?

OBEZUL: Nu vedeți? Simulează sănătatea!

M.P.

ADRIAN ANDRONIC

— Nu mai înțeleg nimic, și doar mi s-a spus că dv. sînteți singurii în măsură să-mi publicați poezia asta!!

POVESTE CU CÎNTEC

de TINCA SILVESTRU

*La Buzău într-o grădină
A prins Radu rădăcină,
Rădăcinile-s cu dor
Nu le poți smulge ușor.*

După cum vedeți, povestea nu se petrece la Tismana, ca în binecunoscutul cîntec popular. În schimb, dorul s-a intruchipat în persoana lui Radu Baban, infipt temeinic și pe durată în internatul de fete al Grupului școlar cooperatist din Buzău.

Radu Baban are tot atâtea legături cu internatul Grupului școlar unde-și are locuința, cît nuca cu

peretele, el fiind salariat al Uzinei de mase plastice din localitate, dar pentru că se simte bine în anturajul fetelor, refuză să le părăsească. Și-i merge! Dovadă că toate încercările făcute de conducerea școlii, plus o hotărîre judecătorească de evacuare, n-au reușit să-l urnească din loc.

Că Radului îi place să trăiască în atmosfera unui internat de fete, că ambița de tinerețe clocotitoare îi priește și-i dă sentimentul de veșnic tînăr și fericire, nu-i de neînțeles.

De neînțeles este ajutorul dezîn-

terestat pe care i-l acordă Consiliul popular municipal Buzău și Uzina de mase plastice care întîrzie să-i pregătească terenul unei transplantări, chiar forțate, într-o locuință în afara internatului.

Că vorba ceea...

*La Tismana (nu-n grădină)
A prins Radu rădăcină,
Dar gîndesc că de-o mai sta
Să nu prindă si-altceva...*

Păi deh!...

165 / 3
15 / 55
75

— A venit momentul să vă spun că eu sînt tatălele-ului Georgescu pe care vreți să-l lăsați corigent...

original 30

165 / 3
16 / 182

M iniaturi

STEFAN TITA

*A fost o mică țesătoare,
Țesea cu drag la un covor...
Din mîini ce alergau ușoare
Creșteau petale de bujor...*

*Și se rotea tot mai aproape
Lîngă bujorul împlinit,
Aripile-i ca niște pleoape
Băteau mai greu, mai ostenit...*

*Un fluture venind de-afară
De floare s-a îndrăgostit,
Însă bujorul ca de pară
N-avea nectarul mult rîvnit.*

*Atuncea mica țesătoare
Văzînd un fluture-ntristat,
Cu buze dulci, aromitoare
Bujorul lung a sărutat...*

*În viața lui de-o dimineată
Un fluture cu duh sărac
Căta parfum, nectar, dulceață
Pe-o țesătură de bumbac...*

*...Și-un fluture bău parfumul
Pe țesătură dărîuit,
Apoi a dispărut ca fumul,
Zburînd năuc și fericit...*

MIHAIL JOLDEA

PERICOLUL

BLOND

Era blondă și zveltă, cum îi stă bine femeii. A avea vreo 18—19 ani, niște ochi migdalați, culoarea nopții fără lună, picioarele lungi, chiar prea lungi pentru mini-jupa prea scurtă, și o mai chema și Dulcisor.

Fusese repartizată ca dactilografă la serviciul «Organizare».

Cînd o văzu șeful serviciului, Theodor Panaguță, își dădu seama că serviciul său va fi în curînd catapultat și mai simți și niște blesteme de furnicături pe șira spinării. De aceea luă măsuri urgente, încercînd să o mute pe Dulcisor la alt serviciu. Acțiune care nu-i reuși. Se duse el însuși în biroul ei, o puse să-i bată o adresă la mașină. Căută să fie dur, dar fata îi surise atît de suav... încît lui Panaguță îi căzu adresa din mînă. Se plecă să o ridice. Dar rămase cîteva clipe itepenit în fața mesei de scris a fetei. Se ridică cu greu, scuzîndu-se: — Lumbago! Din ziua aceea...

Într-adevăr. De la venirea lui Dulcisor, totul a început să meargă anapoda. Funcționarii începură brusc să elaboreze lucrări peste lucrări ce nu admiteau amînare, și, care, trebuiau bătute la mașină, urgent. Veneau unul după altul ca atrași de magnet, se așezau pe scaunele din fața măsuței de scris a lui Dulcisor și așteptau cu privirile pierdute. Ah, da! Uitasem. Pierdute la măsuța de scris care n-avea tăblie. Pînă și aprigul tovarăș Leuștean căzu pradă monstrului blond, căci în vreme ce îi dicta o lucrare foarte importantă, intitulată provizoriu: «Avem sau nu nevoie de gulii?», gura lui Leuștean o luă razna!

— ...Fiindcă oricît ar fi gulia...

Se opri uitîndu-se lung la Dulcisor. Leuștean simți o acreală în gură. Ficatul! se gîndi el. Apoi rosti inghițînd un nod nervos:

— Noi o iubim!

— Cuum? întrebă Dulcisor.

— O iubim, domnișoară! Dumneata nu știi ce înseamnă să iubești?

Ah, doamne! Dracu' m-a pus să mă însor acum douăzeci de ani?

leși cu ochii în lacrimi și cu lucrarea asupra guliilor neisprăvită.

— De gulii îmi arde mie acum!

Panaguță vedea cum se prăbușesc unul după altul bravi lui subalterni. Mic de statură, gras, chel, cu o voce subțire, care îi făcea pe cei foarte miopi să-i spună «sărut mîna» cînd n-aveau ochelari, șeful era singurul care rezista. Leuștean fu retrogradat, lucru care îl lăsa complet indiferent. Lucrarea lui, mîndria lui, despre cultura guliilor zăcea în sertar. Omul se apucase de fumat și în urmă și-a lăsat plete. Panaguță clocotea în admirația tuturor posesoarelor de minijupe din serviciul lui. Al doilea care se prăbuși sub rafala ucigătoare a privirii blondei, fu chiar tovarășul Bîrzoii. Bunul, harnicul și priceputul Bîrzoii! Într-o zi se duse personal cu o adresă la dactilografă, deși toate femeile îl opriră de la acest pas fatal. Ajuns în fața fetei, îi spuse răstit:

— Bate-mi, te rog, adresa asta!

Și așezîndu-se, începu să-i bată inima. Da. Chiar de mîine va da dispoziții să se pună o tăblie la

măsuța de scris. Ei bine, n-o să credeți! După trei zile s-a strecurat ca un hoț după plecarea salariaților și scoțînd tăblia o făcu graf. Bietul Bîrzoii mai apucă să ceară mutarea la serviciul «plan», dar pînă să i se aprobe cererea, se rîngîndi. Panaguță fierbea. Pe poziții mai rămase doar Viorel, tînărul care minca de doi ani de zile în fiecare duminică la Panaguță și pe care pusese ochii acesta în vederea căsătoriei lui cu domnișoara Panaguță. Fata semăna la frumusețe leit cu taică-su. Minus che-lia. Incolo... cumsecade, săraca. Timpul trecea, trebuia acționat rapid, mai ales că, de la o vreme, Viorel avea de bătut la mașină fel de fel de lucrări.

— Eu cred că i-am dat destul de mîncare pe gratis! rosti Panaguță.

— Să-l obligăm! biții capul bunica.

— Am să-l provoc la du! țipă bunicul, începînd să tușească, după care adormi în fotoliul cu rotile cu care era adus la masă.

Panaguță atacă dur pe domnișoara Panaguță.

— Cînd sînteți singuri ce faceți? Nu te sărută? Nu te ia în brațe?

— Theodor, pentru numele lui Dumnezeu! Nu uita că e fată! țipă madam Panaguță.

— Lasă-mă în pace și nu te amesss... teacă! Și eu am fost fată la vîrsta ei, dar știam ce vreau! o scrînti Panaguță. Apoi se adresă din nou fetei.

— Bagă de seamă! Duminică nu

TAINA

PROVERBELOR

de GIUSEPPE NAVARRA

*O rudă de departe, pare-mi-se un unchi,
s-a pomenit cu apă la genunchi;
și mi-amintesc că fără să se fi tratat,
s-a vindecat.*

*Dar iată că-ntr-o bună zi,
în locul fostei maladii
o alta mai tiranică l-a încercat:
făcuse pietre la ficat.*

*A urmat diferite tratamente;
dar pietrele-au rămas indiferente
și pacientul a murit bătrîn.*

Apa trece, pietrele rămîn.

T. PALL

— E-adevărat că am uitat să solicităm materiale pentru deratizarea magaziiilor, dar după cum vedeți am mobilizat toate resursele locale...

ne mai scapă! Vezi, nu rîde ca proasta de ce îți aduci aminte! Dacă va vrea să te ia în brațe, nu te lăsa așa dintr-odată... mai fă și tu nazuri!

— Și dacă nu mă ia în brațe? întrebă fata.

— Provoacă-I! Fă-te că te împiedici!

Fata făgădui că va face întocmai, uitîndu-se fix în ochii tatălui ei, adică pe fereastră.

Duminică se făcură aluzii, se vorbi despre zestre, se dădură exemple de căsătorii istorice, apoi familia Panaguță, compusă din soț, soție, bunic, bunică, se retrase strategic, așteptînd cu înfrigurare clipa cînd vor năvăli, făcînd să pocnească dopul primei sticle de șampanie.

Fata urmă sfaturile tatălui întocmai. Sparse o ceașcă de cafea, se împiedică de-a binelea, întinzîndu-se cît era de lungă pe jos, își scrînti falca de ris cînd Viorel îi vorbi de moartea tatălui său...

După vreo două ceasuri, familia purcese la atac cu bunica în frunte înarmată cu voalul de mireasă.

— Cinci generații de Panaguțe l-au purtat!

Înaintînd cu prudență, familia se opri la ușa camerei de unde nu se auzea nici un zgomot. Tatăl lipi urechea. Parcă se auzea ceva. O sili și pe madam Panaguță să asculte. Apoi se consultară din priviri. Fură de părere să se dea asaltul. Bunica înaintă deschizînd brusc

ușa, sincron cu dopul de șampanie care, sărînd în fereastră, o sparse. Pocnitura o făcu pe domnișoara Panaguță să sară din somn și împiedicîndu-se să se izbească cu capul de șifonier.

— Unde-i mișșșș-elul? zbiră și uierînd tatăl.

— Spada! Dați-mi spada! urlă bunicul

A doua zi, în biroul lui Panaguță intră Viorel.

— Nene... ajută-mă!

Viorel implora ajutorul în genunchi. Panaguță simți că se face și mai rotund.

— Ești ca părintele meu. Iubesc, nene!

Panaguță se muie subit ca un aspic care a dat de căldură.

— Vreau să fac nunta, nene! Mă ajută?

— Mai mă întrebi?

— Vrei să-mi fii naș?

— Nașșșșș?

— Sigur, nene... eu și Dulcișor...

— Dulcișșșș... or?

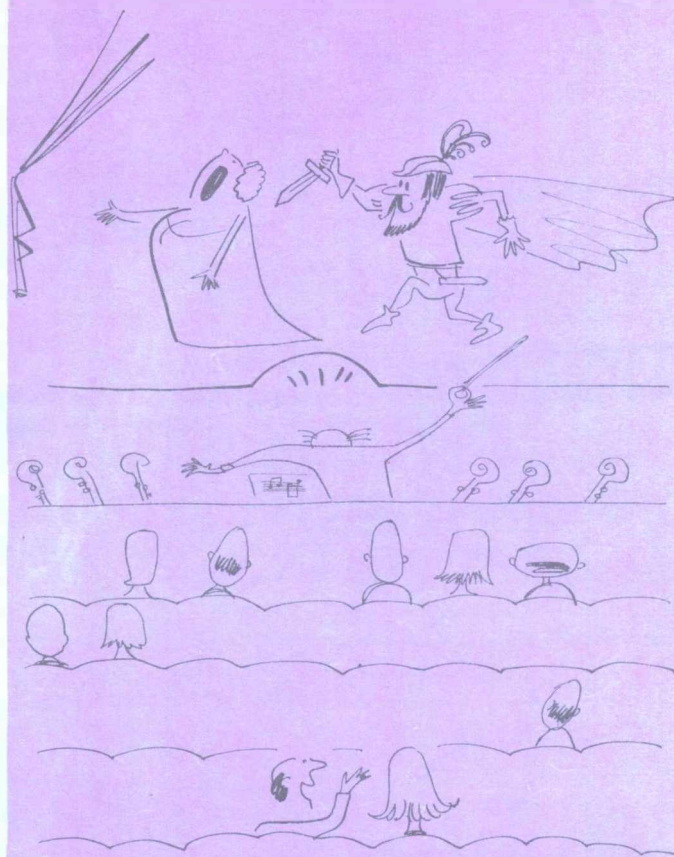
Ochii lui Panaguță erau fulgere amenințătoare.

— Are o blană de astrahan... Un ceas de aur... Și a pus și bani la CEC pentru un Trabant.

— «Trabant»? Asta e mașină? leși, nemernicule!

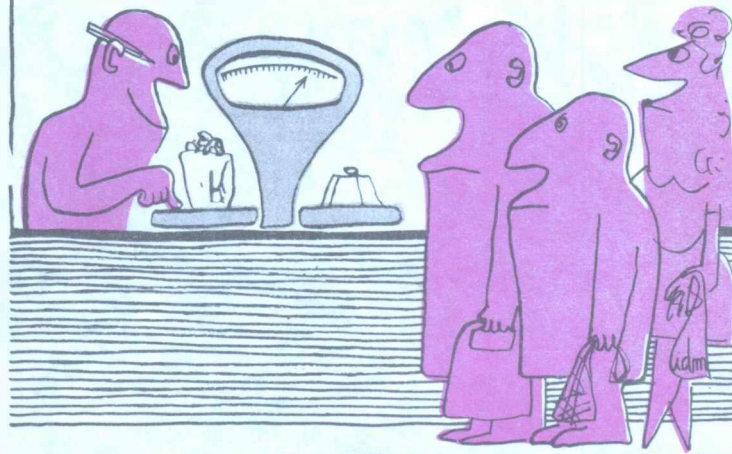
Și leșină. Nimeni însă nu putea să bănuie cauza leșinului. Și mai ales madam Panaguță care n-a observat că, în ultima vreme, carnetele de depuneri la CEC ale soțului ei dispăreau sistematic din garderob.

NELL COBAR

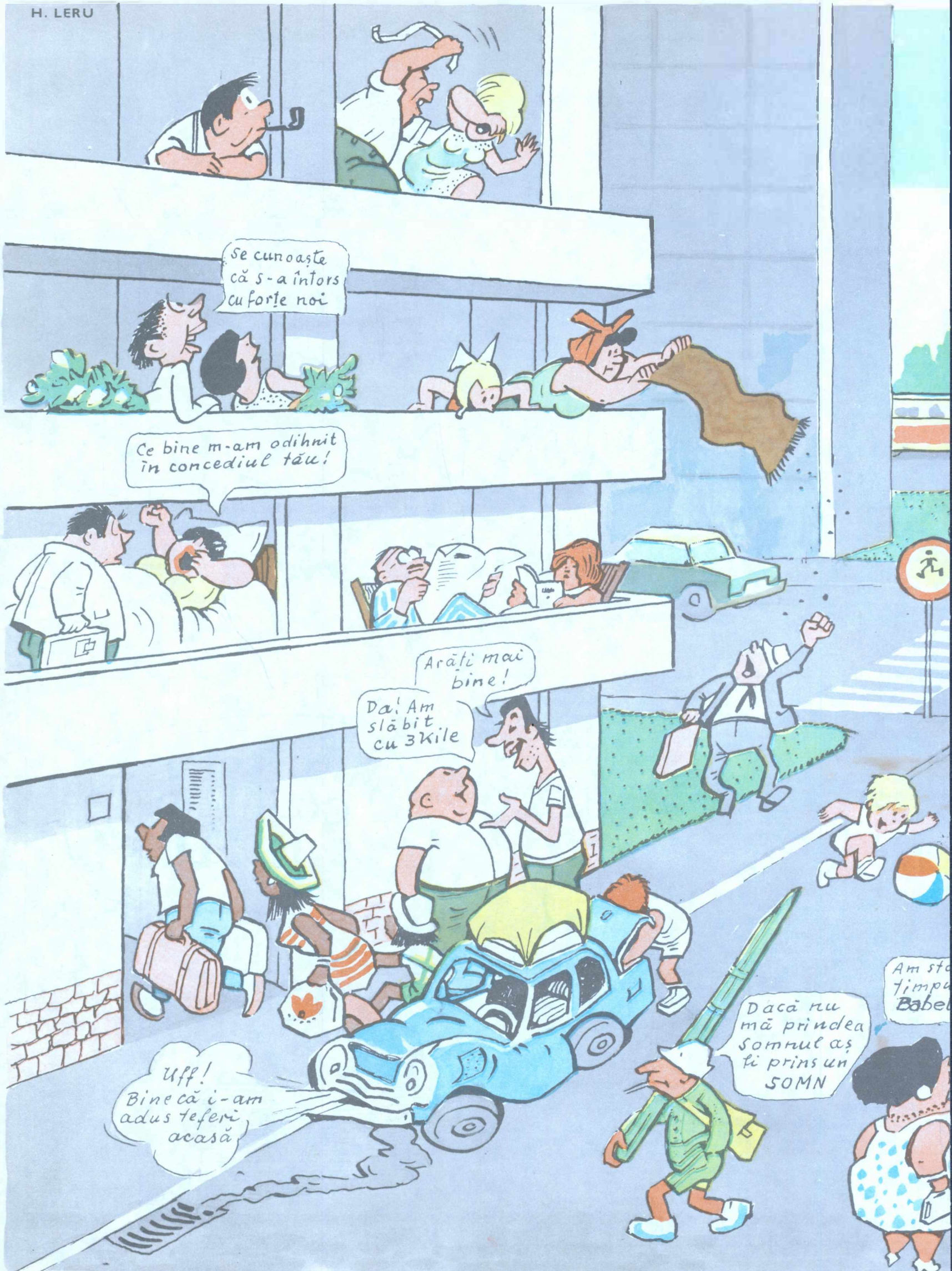
— În sfîrșit, uite unul care o s-o facă să tacă!

MINUS
CU MINUS
DĂ PLUS!

! DOGAR-MARINESCU

H. LERU

Se cunoaște
că s-a întors
cu forțe noi

Ce bine m-am odihnit
în concediul tău!

Arăți mai
bine!
Da! Am
slăbit
cu 3kile

Uff!
Bine că i-am
adus teferi
acasă

Dacă nu
mă prindea
somnul aș
fi prins un
SOMN

Am sta
timp
Babe

Cînd șeful e la băi
mă simt și eu în
apele mele

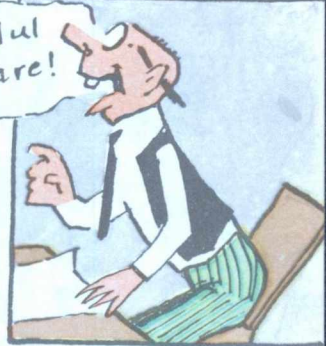
A. B. C. D

INTREPRINDEREA DE AB

Ce a făcut ăsta
în concediul
de odihnă?

Dealul
Mare!

Restaurant

Anul acesta
mă-a folosit
MAREA....
CIUPEALA!

Cunosc toată țara:
Cotesti, Murfatlar,
Tirnavă, Panciu
Nicorești....

Cum ai fost
apreciată
pe Litoral?

Grozav!
Mi-au spus
să merg la
anul și la
munte!

Ce ochi frumoși

Ca să se vadă
ce bine m-am
bronzat.

Vai,
acele!

H. LERN

ROABA

DE RICHARD PARKER

RICHARD PARKER, gazetar englez, fost colaborator al revistei de prestigiu «Lilliput». Schița pe care o publicăm și care figurează în toate antologiile de umor este singura sa încercare literară.

— Thomis, bagă-ți mințile-n cap! Ajunge! Dacă în două minute nu rezolvi adunarea pe care ți-am dat-o, te prefac în roabă. Ultimul avertisment.

Nu era singurul neastimpărat. Toată clasa parcă era cuprinsă de febră, dar îl alesesem pe Thomis ca să dau un exemplu. Era o zi cu vânt puternic. Copiii sînt foarte sensibili la astfel de fenomene meteorologice. În afară de asta, tatăl lui Thomis încasase 11 000 de șilingi de la curse. Dar dacă începem să găsim scuze puștilor, unde ajungem?

Am lăsat să mai treacă trei minute!

— Ei, Thomis, ce s-aude cu adunarea?

— Nici n-am început-o.

— Bine!! Să nu zici că nu ți-am spus!

Și imediat l-am prefăcut într-o roabă de metal roșu, cu o roată de cauciuc.

Clasa se liniște numaidecît, așa cum se întimplă totdeauna cînd se dovedește fermitate. Puturăm deci lucra o jumătate de oră încheiată. Cînd clopoșelul vesti recreația, i-am dat pe toți afară din clasă.

— Bine, Thomis, poți să redevii om!

Dar metamorfoza nu avu loc. M-am gîndit că Thomis s-a încăpățînat. Totuși, după cîteva clipe, mi se părură că ceva nu este în regulă, așa că mă dusei la director.

— Domnule director, l-am prefăcut pe Thomis în roabă și nu mai pot să-l readuc în pielea lui.

— Hm! făcu directorul fără să-și ridice ochii din registru. Și ești grăbit?

— Nu, dar sînt îngrijorat.

— Care Thomis e ăsta?

— Unul mic, solid, palid și care sforăie.

— Cu părul roșu?

— Cel cu părul roșu este Sanderson. Thomis are bucle negre pe care le piaptă în «cuib de pasăre».

— Aha, adu-l la mine peste un sfert de oră.

Gînditor, mă dusei în cancelarie. Tongelow își pregătea ceaiul. Mi-am adus aminte că era ceva prin sindicatul învățătorilor.

— Tongelow, ce-ar fi să-ți plătesc cotizația?

După ce-și puse ceainicul pe masă, îmi răspunse:

— Ce poznă ai mai făcut? Nu

cumva ai aruncat vreun copilaș de la etajul al doilea?

— Nu. Dar nu vreau să fiu res-tanțier la cotizații.

După ce mi-a luat banii, mi-a eliberat o chitanță pe care am împăturit-o cu grijă în portofel. Parcă mă simțeam mai bine.

După zece minute l-am rostogolit pe Thomis pînă în cabinetul directorului.

— În fine, spuse acesta, tot mi-au trimis pînă la urmă materialul comandat!

— Nu, domnule director, este Thomis.

— Aha! Uitasem. Lasă-l la mine. Ți-l aduc eu în clasă cînd va deveni prezentabil.

M-am reintors deci la catedră. Făcurăm două compuneri fără ca Thomis să reapară. Poate că bătrînul l-a uitat din nou. Cînd m-am dus iarăși în cabinet, l-am găsit ingenuncheat pe covor fără guler și cravată.

— Am încercat totul, zise directorul, și nu mișcă de loc. Ai făcut ceva neobișnuit?

— Nu, domnule director. O simplă pedeapsă obișnuită.

— Ai face mai bine să te adresezi sindicatului. Vorbește cu avocatul Maxstein de la serviciul juridic și explică-i ce s-a întimplat.

— Credeți că sîntem în culpă?

— Mă tem că da. Grăbește-te să-l prinzi înainte de a se duce la masă.

Am reușit să obțin legătura cu Maxstein, care m-a ascultat mormînd.

— Ești sindicalist?

— Da.

— Cu cotizația la zi?

— Bineînțeles.

— Te rechem într-o oră. N-am avut pînă acum probleme de genul ăsta.

— Nu puteți să-mi dați vreo idee, oricît de vagă, de felul în care se prezintă situația?

— Sîntem, bineînțeles, alături de dumneata. Asistență juridică gratuită, presă favorabilă etc. Dar...

— Dar ce?

— Dar n-aș vrea să fiu în pielea dumitale.

Și îmi închise telefonul. Timpul trecu greu. Nici un telefon de la Maxstein. Directorul se plictisise de Thomis și-l evacuase pe sală. În recreație l-am sunat din nou pe Maxstein.

— N-am putut să-ți mai telefonez, am fost foarte ocupat. Totul depinde de atitudinea părinților. Dacă sînt hotărîți să te urmărească va trebui să stăm de vorbă și să te asist.

— Pînă atunci însă copilul e tot în stadiul de roabă!

— Te sfătuiesc să-l duci imediat acasă la părinți. Vezi care-i atitudinea lor. Cine știe, poate că îți vor fi recunoscători.

— Recunoscători?

— A fost un caz la Glasgow. Un ținc fusese prefăcut în mașină de tăiat șuncă. Maică-sa a fost incintată. Așa că du-te și dă-mi un telefon mîine dimineață.

— Mulțumesc, maestre!

La ora patru, cînd piațeta din fața școlii era pustie, îl dusei pe Thomis acasă. Observai că pe străzi incepușem să atrag atenția. Oameni pe care nu-i cunoșteam îmi dădeau binețe și trei sau patru persoane ieșiră din prăvălii urmărindu-mă cu privirea pînă ajunsei la Mr. Thomis. Casa era plină de lume.

Se sărbătorea ciștigul de la curse. Mr. Thomis mă privi cu niște ochi sticloși și încercă să se concentreze.

— Iată pe protestorul lui Teddy! Vino să bei un pahar!

— Am venit să discutăm o problemă în legătură cu Teddy...

— Mai tirziu, acum haide să bem un pahar.

— Domnule, este o chestiune gravă. Am prefăcut pe fiul dv. în roabă și...

— Nu-i nimic. Vino să bem ceva...

Băurăm în sănătatea calului, apoi în sănătatea doamnei și domnului Thomis.

— Cit ați ciștigat? întrebai eu politicos.

— Unsprezece mii de șilingi. Frumușel, nu?

— În legătură cu Teddy...

— Aha! Chestia cu roaba? făcu Mr. Thomis. Ia să vedem.

Ieșirăm amîndoi în curte. El se îndreptă spre roabă.

— Asta-i? întrebă el.

Dădui din cap afirmativ. Mr. Thomis scoase cureaua lui enormă de la pantalon și o agită vijiind prin aer.

— Teddy! Dacă nu revii imediat la starea ta inițială, îți trag vreo cîteva porții de n-ai să le poți duce!

Imediat roaba se prefăcu în Teddy Thomis. Puștiul o luă la tugi în grădină, strecurîndu-se afară printr-o gaură a zidului.

— Vezi, zise Mr. Thomis. Voi, profesorii, sînteți prea blînzi cu copiii. Hai să mai bem ceva!

Traducere de
PAVEL MIHĂILEANU

NOROC

Ți-era mai mare dragul să vezi purceii de la I.A.S. Broșteni din județul Iași! Erau vreo 400 la număr și toți zburdau cu codițele înbirligate, rîmînd ici și colo și clefăind cu o poftă nebună. Rotunjori, dolofani și rozalii, se dădeau în vînt după furajele concentrate. Ce-i puțin lucru să-i hrănești rațional, științific și cu atenție?... Asta însă numai pînă într-o zi, cînd se pare că atenția n-a mai fost de față, raționalul s-a transformat în irațional iar știința în empirism.

Ziua despre care vorbim de abia mijise cînd îngrijitorii s-au și repezit în padocuri să le servească hrana. Apoi s-au retras mai la dos să răsucească o țigară și să mai ațipească un pic.

Să tot fi trecut un ceas, două și mirarea i-a cuprins pe îngrijitorii nemaiauzind nici un guițat, dar și-au zis că nu degeaba spune proverbul: «Tăcea ca porcu-n porumb». Probabil că au dat purceii de bine și tac...

Într-un tirziu, cineva deschizînd ușa grajdului a rămas tablou. Micii rimători își dăduseră obștescul sîrșit.

Și așa au început discuțiile. Unii susțineau că purceii ar fi murit deoarece n-au mai avut zile. Alții însă îi combăteau pe primii arătînd că tineretul porcin s-ar fi stins cu... zile.

Pînă la urmă s-a stabilit cu precizie și profundă îndurerare, că purceii s-au sîrșit cu viață datorită unei cantități de otravă pentru șobolani, pe care, lacomi din fire, ar fi înghițit-o fără nici un fel de discernămint. De, porcul e tot porc!

Cum au fost serviți purceii la tavă cu otravă, nu este greu de ghicit. În magazia de furaje concentrate se găsea și otrava pentru șobolani. Și așa «specialiștii» noștri, în loc să distrugă rozătoarele, au otrăvit rimătoarele.

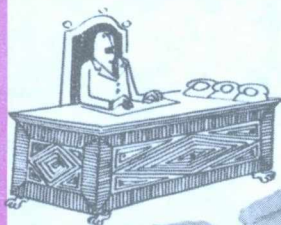
Deși tavă rimează cu otravă și rozătoare cu rimătoare, nu este exclus ca din treaba asta să iasă un scandal care să rimeze cu tribunal...

PATRU
CARICATURI
OFERITE
„URZICII“
DE
GH.
ANASTASOV
CARICATURIST
BULGAR

AUTORUL ȘI EROUL

(CRITICA)

V.D. POPA

PENE ȘI CURCANUL

Plecat-a nouă din garaj
Mașina Renault 10
Cu neamul meu într-un voiaj
Pin' la Piriul Rece.
Eu luasem în acest sezon
Șoseaua în arendă
Și cu viteză de-avion
Goneam spre o amendă.

Din cîmp, din case și copaci
Vedeam doar linii hide

Și mă priveau ai mei buimaci
De parcă eram gîde.
Așa îmi spuse mai tîrziu
Cumnatu' Vasilică,
Un ăla slab și pîrpiriu
Ce dîrdîia de frică.

Oricine-n cale ne vedea
Zburînd ca o nălucă
În gîndul său filozofa:
— Se duc și sînt pe ducă!
Iar la o margine de sat
Un tip cu depanarea
Oprit pe loc m-a întreat:
— Să nu anunț Salvarea?

— Cu zile mergeți, dragii mei.
Și să veniți cu zile!
Ne murmurau bărbați, femei
Din automobile.
Iar eu, la rîndul meu, strigai
Lăsîndu-i gură cască:
— Motorul are zeci de cai
Și toți vor să gonească!

Crud e cînd ies de pe tîpșan
Și îți răsar în față
Trei giște mari și un curcan
Sătui de-atîta viață.
Trecui prin cîrdul lor grăbi
Abia strunind volanul
Că în Renault au poposit
Și pene, și curcanul.

Ura! 'Nainte, tot așa,
Dar iată printre pene
Un falnic plop spre noi venea
Ca tauru-n arene.
Văzîndu-l cît e de rebel
Și caută pe dracu',
Am vrut să trec și peste el,
Dar s-a opus copacul.

Tîrziu, cînd ochii i-am deschis,
Acolo în țărîină,
Părea mașina-mi gri închis
Acordeon cu frînă.
Cînd m-am trezit iar din leșin

Cu capul cît ceaunul,
Aveam o coastă mai puțin
Ca și Adam străbunul.

Ah, dare-ar domnul să-mi îndrept
Armonica-mi cu geamuri,
Să plec cu-n tranzistor pe piept
Și cu-n noian de neamuri.
Voi merge vesel în voiaj
În goană ca bolidul
Și nu mi-e frică! am curaj!
Că o să iau rapidul!

LEGUME... EPUIZATE

Hotărît, lucru, Întreprinderea de legume și fructe «Dimbovița» din Tîrgoviște poate fi socotită cea mai harnică, cea mai destoinică și cea mai chibzuită unitate agro-vegetariană în materie de conservare a zarzavaturilor.

Întreprinderea, care prescurtat se cheamă I.L.F., are deosebite merite (acestea însă tot prescurtate) în conservarea și depozitarea legumelor, întrucît ea se conduce după principiul tehnologic al fabricilor de zahăr care din sfeclă scot și borhot.

Astfel, onorata întreprindere încarcă pivnițele, magaziiile, silozurile cu cartofi de bună calitate pe care ulterior, datorită modului de depozitare, îi scoate jumătate teferi, jumătate... borhot.

Tot prin asemenea sisteme, de curînd, cîteva zeci de mii de kilograme de varză murată, castraveți picanți și murături, după care-ți lasă gura apă, au fost aruncați la... gunoi. Și «gunoiul» a fost aruncat în gropile secțiilor de industrializare ale întreprinderii.

Ținînd seama că e vorba de legume în valoare de aproape 100 000 lei, din care I.L.F. Dimbovița a făcut un senzațional ghiveci, credem că n-ar strica o excursie la fața locului.

O excursie a forurilor de răspundere care să stabilească ce fel de legume sînt specialiștii ăștia care fac varză din banii statului!

ADAM ȘI EVA

D. NEGREA

INSTANTANEU DE VACANȚĂ

(Pe terasa unei cofetării, într-o stațiune de odihnă. La o masă, Camelia. Se apropie de ea Mucky.)

MUCKY: Vă rog, e liber locul acesta, duduie...

CAMELIA: Pofțiți, cu plăcere... Aaaa! Mucky! Gata, gata să nu te mai recunosc! (se sărută)

MUCKY: Ce surpriză, dragă, ce surpriză. Tu, aici, la Sinaia!

CAMELIA: Am venit de două zile.

MUCKY: Eu am picat azi.

CAMELIA: Ce bine că ne-am întilnit... Va fi o vacanță «comme il faut». Vai, tu, ești neschimbată...

MUCKY: Și tu, chérie! Zău! Arăți la fel de jună ca acum patru ani, cînd ne-am văzut ultima oară, la Giony...

CAMELIA: Chiar, tu, ce mai face Giony? Parcă era vorba să vă căsătoriți?...

MUCKY: Vai de mine, dacă ai ști din ce am scăpat! Știi ce era dumnealui? Ei bine, am stat lingă el patru luni, zi de zi, și n-am știut că e «Săgetător»!

CAMELIA: A, sportiv! Arcaș! foarte frumos. Romantic: mărul, Wilhelm Tell...

MUCKY: Ce măr, ce Wilhelm Tell, dragă? «Săgetător»: 23 a XI-a — 21 a XII-a.

CAMELIA: Ce mai vrei? Categorie de salarizare splendidă. Era probabil săgetător-șef...

MUCKY: Ce categorie, tu? Prostii! 23 noiembrie — 21 decembrie. Născut în Zodia Săgetătorului. Uite horoscopul. (citește dintr-o agendă) Instabil, precipitat, rece, toată ziua îi tună și îi fulgeră...

CAMELIA: Curat buletin meteorologic. Nici n-ai zice că-i horoscop.

MUCKY: Dar tu? Ce-ai făcut cu inginerul acela de ghindă?

CAMELIA: Nimic, dragă! L-am prins cu una de tobă... Ce vrei? Asta e soarta noastră, a femeilor de treflă.

MUCKY: Să știi că ai dreptate. Uite, luna trecută am cunoscut pe Cioplea un «Vărsător» superb. Și Renault-ul idem.

CAMELIA: Și, și...

MUCKY: Și gata! «Vărsător», 20 a I-a—18 a II-a, după 65 de ani predispus la gută. Dacă tipul are acum 26, îți dai seama ce mă așteaptă peste 40 de ani...

CAMELIA: Da, bineînțeles. «Vărsătorii» și «Berbecii» sînt mai periculoși chiar decît «Capricornii», care știi: păguboși la bani, cu influențe nefavorabile care planează asupra lor încă de la naștere, cu înclinații vădite către Zodia Fecioarelor.

MUCKY: Nu mai poți avea încredere în nimeni, dragă. Ți-aduci aminte de Gigel al meu? Nu primul, al treilea. Un tip excepțional. Născut în «Balanță». Dar ce folos? S-a înhăitat cu unul din Zodia Peștilor, le-a ieșit 300 de kile de crap lipsă și... gata!

CAMELIA: Ce să-i faci, tu? C'est la vie... Dar n-au intrat zilele în sac. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Lasă, bine că ne-am întilnit... Eu am cunoscut chiar ieri la «cotă», doi gemeni. Îți prezint și ție unul, pe cel mai mic, e mai tînăr ca frate-su cu un sfert de oră și să vezi ce bine o să ne simțim. Poate pînă la urmă, cine știe?...

MUCKY: Gemeni, gemeni, dar în ce lună sînt născuți?

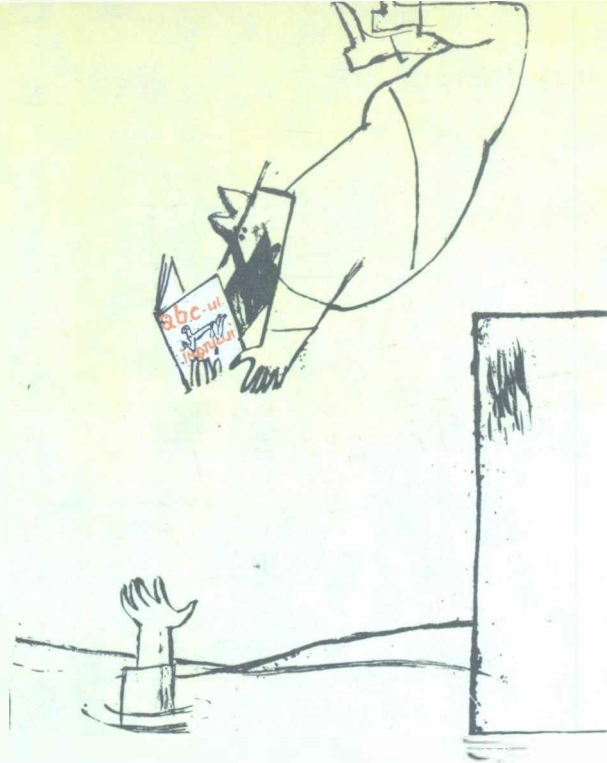
CAMELIA: În cea mai frumoasă lună!

MUCKY: Am ghicit, În iulie, «Leul»!

CAMELIA: Nu!

MUCKY: Atunci «Taurul», în aprilie...

CAMELIA: Nu! Caz unic! Gemeni, amîndoi născuți în «Luna cadourilor».

— Bine, tovarăși! Dacă dumneavoastră nu vreți și nu vreți, ce să fac! O să-mi sacrific și concediul ăsta... Voi pleca eu în străinătate!!!

CIOCOLATĂ CU... TAINE

Fabrica de produse zaharoase București face consumatorilor o surpriză. La specialitățile de ciocolată, data fabricației, în loc să fie expusă la vedere, este imprimată pe dosul etichetelor, adică pe partea lipită de ambalaj. Dacă-ți trece prin minte să dezlipești eticheta, afli dacă produsul e proaspăt sau vechi. Dacă nu, nu. Pesemne nu se divulgă «vîrstele» descoperite pe dosul unor etichete de ciocolată din două motive. În primul rînd din discreție (ciocolata fiind de genul feminin) și în al doilea rînd pentru că deseori, după dezlipirea etichetei, data nu se mai poate citi fiindcă hîrtia se rupe.

Avem o sugestie deosebit de prețioasă pentru producătorii de dulciuri. Dacă tot vor să-i păcălească pe consumatori, atunci s-o facă fără riscuri. Să nu mai imprime nimic. Nici pe fața, nici pe dosul etichetei. Dacă onor consumatorii or să facă intoxicație, or să presupună data cu o foarte mică aproximație. Dacă n-or să facă intoxicație, nu mai interesează pe nimeni data.

Oricum e mai corect decît așa, ascunsă, ca să fie, dar ca să n-o vadă nimeni.

Că, uite, nu se vede, dar sare în ochi!

STELIAN FILIP

VULPEA

ȘI LEUL

*Iubitor nevoie mare
De ozon, de brazi, de soare,
Leul a plecat mai an
Într-un calm decor montan,
Unde i s-a dat, cum spui,
Vilă pe măsura lui.*

*Toți ceilalți vecini ai săi
De prin multele odăi
Nemaivînd aici să știe
Ce înseamnă ierarhie,
Îl tratau astfel, încît
Îi ziceau «Noroc!», și-atît,
Treabă care, vezi matale,
Nu-i plăcea domniei-sale!*

*Iată însă că-ntr-o zi
Coana Vulpe îl zări
Și-ncepu, așa, pe stradă,
Să se gudure din coadă:
— Vai, ce frunte luminată!
Și ce ochi! Figura toată,
Vorba, gestul, comportarea,
Vă trădează... încadrarea!
Vreau să știu atît și punct:
Sinteți Leu sau... Leu-adjunct*

*Iar distinsul animal
Chicoti baritonal:
— Lasă, zău, că și mata
Mă uimești, pe cîntea mea!
Mi-ai plăcut de prima dată
Că ești vulpe... platinată
Și nu-ncape îndoială:
Că posezi și-un pic de școală!*

*Ce-a urmat, nu este greu
De ghicit: stimatul leu
S-a întors la slujbă iară
Și cu vulpea... secretară!*

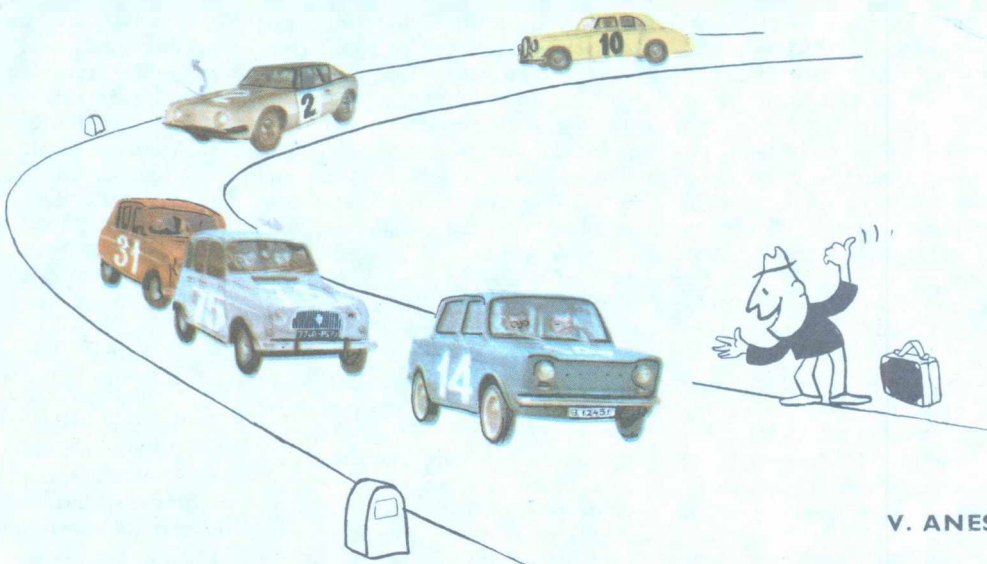
FRED GHENĂDESCU

ORAR STRICT

— Dumneata de ce stai?!

— Nu pot pleca înainte de 12,45...

V. ANESIA

RĂZBUNARE

de ANDREI CIURUNGA

*Greierele s-a ntilnit
intr-o seară, fără veste,
cu furnica din poveste,
care-i spuse miorlăit:*

— «Greier-greierașul meu,
meșter priceput în strune,
vin cu-aceleași gânduri bune
ce ți le-am nutrit mereu.

*Și te rog cu bani peșin
să poștești să-mi cinți la nuntă.
Greierele mic se-ncrunță
și-i răspunde: — «Cum să vin?*

*Ai uitat ce mi-ai făcut
intr-o iarnă legendară,
cînd ziceai că-s pierde-vară
și că nu-mi dai cu-mprumut*

*nici un bob de griu măcar?
Cîntă singură, vecină!
Ieri aveai cămara plină,
fă-te-acum și lăutar!»*

*Greierul porni la pas,
cu chitara lui mărunță.
Și-a făcut furnica nuntă
fără cobză, fără glas...*

Și-am crezut că-i parastas.

URZICO,

Am și eu de zis ceva: din dispoziția lui Bozdoc Ionel, inginerul-șef al Întreprinderii miniere Rovinari, s-a pornit la demolarea silozului construit din lemn de la schela Gorj, după care a început să fie înălțat un siloz din beton. Bineînțeles că înainte să se facă vreo mișcare în ceea ce privește silozul cel nou, proiectul a fost examinat de către inginerul-șef, care l-a privit și a dat imediat aviz favorabil, punându-și semnătura în mare viteză. Dar iată că după ce s-a dat start lucrărilor și s-au cheltuit 77 000 lei, acestea au fost sistate brusc și lăsate în continuare baltă. S-a constatat pe parcurs că proiectul avizat atît de extraurgent prevedea unele cote eronate.

Iată cum «autograful» inginerului Bozdoc, pus pe proiectul cu pricina, acum aflat în arhiva întreprinderii, a devenit celebru! A costat șaptezeci și șapte de mii lei peșin! Eu unul nu-l luam nici cu... plata în rate!

S. Petru, I.M. Rovinari

URZICO DRAGĂ,

Un amic de-al meu, pe nume Radu Ion, din Petroșani, salariat la Uzinele de reparații utilaj minier, s-a pomenit într-o bună zi cu o imputație considerabilă întocmită de Serviciul financiar al uzinei pe baza unei adrese a Întreprinderii de gospodăria locativă pentru recuperarea daunelor produse de el în locuința sa. Și a rămas Radu Ion perplex, cu atît mai mult cu cît se porniseră și popirile, deoarece în casa în care domiciliază n-a stricat omul nici măcar o clanță. Ca atare, a început să alerge pentru clarificarea situației ba la unul ba la altul, ca în final să se descopere că de fapt este vorba despre un alt Radu Ion, de la o altă adresă, și care într-adevăr pricinuisese ceva stricăciuni. Din toată teavatura asta administrativă, Radu Ion... I-ul (că după cum am arătat mai există și un altul), s-a ales cu o mare bătaie de cap, așa, din senin, care bineînțeles nu i-a prins bine ciuși de puțin. Înțeleg ca I.G.L. Petroșani să vegheze la buna păstrare a fondului locativ, dar, pentru

CA FUMUL DE ȚIGARĂ

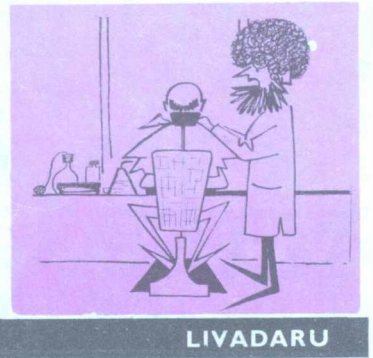
Atragem în modul cel mai serios atenția celor care nu știu, că la fabricarea țigărilor e necesară și apa potabilă. Întrucît cei de la Fabrica de țigarete din Rîmnicu Sărat cunosc acest lucru, nu le mai atragem atenția. Totuși, nu ne rabdă inima să nu le-o spunem, așa, discret, între cîteva sute de mii de ochi: măi tovarăși, nu vi se pare enorm ca pentru transportul apei potabile să irosiți anual suma de aproape o sută de mii de lei?... Cu atîta bănet mă angajam și eu să vă car, nu apă chioară, ci apă de colonie.

E drept că profilul vostru sînt țigările, dar să faceți scrum și din bani, mi se pare o deformare profesională exagerată. Prea trageți în piept fondurile întreprinderii!

Decît să plătiți teancuri grele de bancnote pentru transportul apei, efectuat cu cisternele diferitelor întreprinderi, n-ar fi mai simplu, mai ieftin și mai rentabil să achiziționați o cisternă proprie din fondurile micii mecanizări?... Ce ziceți? N-ar fi într-adevăr mai practic, mai economic și mai la mîntea cocoșului?...

Dacă e ceva neclar în această propunere, vă trimitem noi un cocoș, care să vă lămurească.

Fiindcă la urma urmei, în materie de producție, orice hotărîre trebuie să fie judicioasă, bine chibzuită, trecută prin filtru. Sau voi lucrați din alea, fără...

LIVADARU

aceasta nu trebuie să facă... casă bună cu superficialitatea în scripte. Asemenea greșeli ar trebui să-și ia cît mai repede... Valea Jiului!

Petrescu L. Petroșani

DRAGĂ URZICO,

La noi, la Burdujeni, avem o fabrică de conserve care produce o serie de preparate mult apreciate. Totodată însă fabrica e frunțasă în materie de degradare a ambalajelor — respectiv a borcanelor — înregistrînd spargeri în valoare de zeci de mii de lei. Parcă e un făcut cum mișcă unul un borcan, cum îl sucește nițel, poc, datorită neatenției îl face țândări. Și treaba aceasta, repetată de sute de ori pe zi, face ca mormanele de cioburi să capete înălțimi din ce în ce mai mari.

Nimic de zis, știm cu toții că sticla e casabilă, dar la fabrica din Burdujeni, dat fiind modul în care se manipulează borcanele, acestea se sparg cu o repeziune aproape imposibil de urmărit. E timpul ca direcția întreprinderii să facă în așa fel încît să limiteze spargerile, că, uite, din cauza situației existente, pe lingă cunoscuta expresie «pagubă în ciuperci», a apărut încă una: «pagubă în borcane»! Această nouă zicală a îmbogățit vocabularul, în schimb a sărăcit fabrica. Și astfel a devenit proverbială!...

Constantin Gh., Burdujeni-Suceava

URZICUȚO,

Nu de mult, un delegat al Întreprinderii de legume și fructe Prahova s-a prezentat cu o repartiție la Întreprinderea de valorificare a cerealelor — Botoșani, pentru a ridica vreo 16 000 kilograme de fasole. Discutînd cu directorul întreprinderii furnizoare, reprezentantul beneficiarului a fost înștiințat că va putea prelua întreaga cantitate de fasole numai dacă acceptă să suporte o diferență de cost peste cel din catalog, deoarece fasolea ar fi din cea sortată. Au început tot soiul de discuții, dar practic o asemenea treabă nu putea fi admisă pentru că ar fi însemnat ca vînzarea pe piață a fasolei să se facă la un preț mai mare. Exasperat, delegatul I.L.F. Prahova a lansat un... S.O.S., ceea ce a determinat Departamentul de resort să intervină și să pună lucrurile la punct. Și le-a pus! Pentru pretenția impusă cumpărătorului a sancționat pe directorul I.V.C. Botoșani în așa fel ca să țină minte.

Să vezi drăcie! De la fasole bătută s-a ajuns la fasole... dezbătută pînă în birourile Departamentului!

E. Dinu, Ploiești

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

POSTA

REDACTIEI

În grădina publică

Pe o bancă stau un domn și o doamnă. Domnul citește o carte care, la un moment dat, îi cade din mână. Ridicînd cartea, doamna îi spune:

- Poftim, v-a căzut cartea.
- Oh, mulțumesc doamnă, eram atît de adîncit în lectură încît nici n-am observat.

Far-west

Într-un salon din Far-West intră un om și întreabă:

- Care dintre voi e John?
- Un om care bea la o masă se ridică:
- Eu sint John.

Celălalt scoate un revolver și trage. Cel împușcat se prăbușește, dar, înainte de a muri, îi spune:

- Ți-am făcut-o, eu nu sint John.

Vin și știință

— Fiul dumneavoastră, doamnă, dovedește o mare sete de cunoaștere. De la cine a moștenit-o?

— Setea de la tatăl său, iar cunoașterea de la mine.

În deșert

- Îmi dați voie? Giovanni Carsoni, explorator.
- Îmi pare bine. Giuseppe Sentini, miraj.

Motive sentimentale

Tinărul R, moștenitorul unei averi imense, a agățat pe poarta casei sale, pentru cei care solicită bani, următorul anunț: «Cereți orice vreți, în afară de bani, este unica amintire pe care mi-a lăsat-o tatăl meu.»

Ciine de pază

- De ce ți-ai pus ciinele de pază în lanț?
- Mi-e frică să nu mi-l fure.

Norocul

Un turist se îndreaptă în goană către un polițist:

- Domnule, mi-am lăsat aici mașina și acum n-o mai găsesc. A fost furată. Ce să fac?
- Unde ați lăsat-o?
- Chiar aici, lingă trotuar.
- Aveți noroc! Dacă nu v-o fura, vă amendăm. Nu știți că aici e interzisă parcare mașinilor?

Obicei scoțian

Un scoțian venit la Roma, pierde o monedă de 5 lire. După ce o caută inutil cîtva timp, roagă pe un polițist să i-o păstreze, în cazul în care o va găsi.

Un an mai târziu, scoțianul se întoarce la Roma și, trecînd pe aceeași stradă, vede o mulțime de muncitori care săpau. Se apropie de polițist și îi spune:

- Oh, nu era cazul!

ALEXANDRU VASILIAȘ, Loco.
Vă rugăm să treceți pe la redacție.

MIRCEA POPA, Loco.
Desenul nu spune nimic. Înțeleg să fie fără cuvinte, dar fără idee...?

NICOLAE HALMAGHI, Sibiu.
Deoarece se pare că ați scăpat de ghearele virusului, considerăm poezia intitulată «Gripa Hong-Kong» drept un accident de sezon. Căutați-vă muze mai sănătoase.

MARIAN IOAN, Loco.
Nu. Exprimarea e simplistă. Dialogul dintre iepure și vulpe e scris după ureche, adică fără meșteșug.
Spune-mi, dar degrabă, spune
Ce-ai umblat acas' la mine?

Așa cum se prezintă situația în momentul de față cred că e necesar să... mai umblați prin bibliotecă. Nu cu picioarele.

NIKI D. PĂCALĂ, Reșița.
Reveniți. Deocamdată, vă cităm doar o epigramă:
Unui funcționar plecat în concediu.
Cînd șefului îi scrisese întîia ilustrată
În care își saluta distrat colegii săi
Mai scrisese jos un rînd cu mina tremurată:
...Cu stimă, Nicolescu, cel prea plecat la... băi.

NELU ȚIRU, com. Receaș, Timiș.
Începutul e promițător («Pegasul», de pildă). Nu-l plimbați însă prin locuri comune.

ANDI, Galați.
Desenul e prea neguros. Înseninați-l.

PASCARIU PETRU NIVALIS, Iași.
Intențiile dumneavoastră sint laudabile: «Eu nu urmăresc nici bani, nici glorie, nici locul altuia, să se știe, ci lumina luminilor pentru cei mulți». Într-adevăr, dar... lumina luminilor inseamnă tiparul, tiparul aduce gloria, iar gloria (rezultatul unei munci perseverente) aduce bani. Pe lingă asta, fie că vreți, fie că nu vreți, sinteți obligat să luați locul altuia care scrie mai prost decît dumnea-

voastră. Așadar, scrieți pentru glorie. Cine scrie pentru ea, e obligat să scrie bine.

DUMITRU COSTESCU, Loco
Ne-ați trimis poezia «Un bit» pe care o citez în întregime:
Domnul Y, doamna X
Astăzi, la ora zece fix,
Viața vor să-și lege
Cum se prevede-n lege.

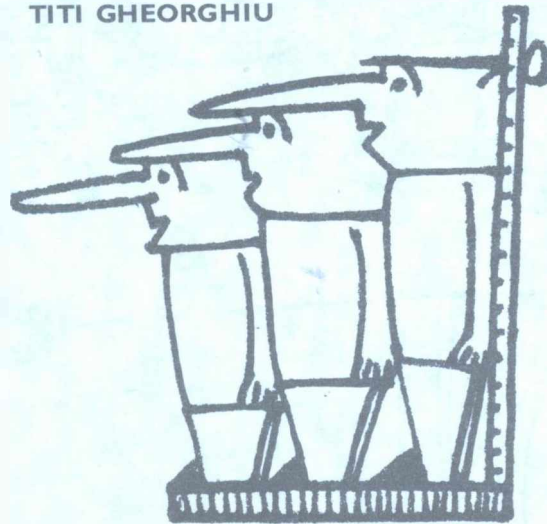
Zi de mare importanță
Dar, cu siguranță,
Ori și cît ei s-au iubit
Răspunsul lor face un bit.
În încheiere spuneți: «Sper că am fost citeț și că voi fi citit. Într-adevăr ați fost citet. din care cauză v-am citit. Dar n-am priceput nimic. Ce vreți să spuneți cu acel bit lipsit de sens?»

CONSTANTIN GHEORGHIU, Loco
Ceea ce ne-ați trimis dumneavoastră nu sint epigrame. Și nici poeziile nu sint poezii. Deși am să vă întristez, vă rog să nu mai scrieți asemenea versuri:
Acum te du pe drumul tău
Iar capul să-l întorci de-ți va fi greu
Nu spre mine să privești.

Eu nu sint eu!
Din scrisoare am aflat că dumneavoastră sinteți operator la cinematograful «Favorit», unde mă invitați să văd calitatea impecabilă a proiectiei. După cum observ, sinteți foarte mîndru și vă iubiți mult meseria. De ce vreți să o înșelați cu una care vă pune pe gînduri? Prefer un film bine proiectat de un om conștiincios, în locul unor versuri slabe, proiectate la coș. Voi veni, așadar, la «Favorit». Dar nu vă spun cînd...

DEOCAMDATĂ, NU!
Marin Dodoi, Anton Stanciu, Laurian Zamfirescu, Traian Conciatu, Maria Crișan, Mircea Vintilă, Valeriu Pop, Gh. Ailenii, Mariana Tombulescu, Nicolae Cureliuc, Emil Mitroi, Ionel Cristea, Mirela Gindacu, Eugen Crenguță, Teodor Constantin, Marian Buciu, Alex. Haica, Mircea Zaharia, Ion Negulici, Daniel Dediu, George Rometa, Gh. Bozu.

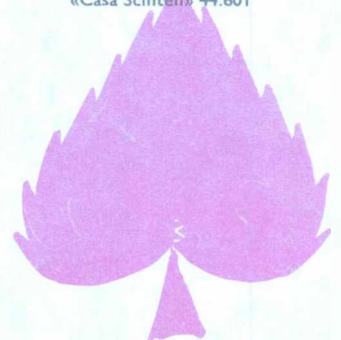
TITI GHEORGHIU

«ANTROPOMETRUL»

«URZICA» REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei» 44.601

— Ce ne facem, șefule, c-a venit și sportivul și nu mai există nici un locșor liber în avion!!!